

Công Chữ Cho Con

Phan Hân Hữu

Ngày còn nhỏ, mẹ chở con đến trường mẫu giáo trên chiếc xe đạp cộc cạch của mẹ. Trường ở xa cơ quan nên hằng ngày hai mẹ con phải thức sớm, bỏ ra đồng còn hai mẹ con đi về phía chợ. Con vẫn nhớ chiếc xe mẹ lăn bánh đến trường và những giọt nước mắt của con cũng lăn theo vòng xe vì phải bỏ lỡ những trò nghịch phá với lũ trẻ trong xóm.

Mẹ phải chỉ những bảng hiệu hai bên đường màu sắc sặc sỡ để con nín khóc, quay sang hỏi đủ chuyện về những cái tên bảng hiệu ấy. Mẹ rành tính con mẹ quá, con trai mà tò mò đủ thứ chuyện. Riết rồi những chữ cái to đùng đầy màu ấy cứ gom nhặt vào đầu con, chất đầy lên từ bao giờ chẳng biết.

Một ngày, mẹ ngạc nhiên và thích thú khi nghe con bì bô khoe đã nhớ được ngần ấy cái tên, rồi mẹ mua cho con bộ xếp hình chữ cái, ôi những miếng nhựa đầy hình thù kỳ lạ lại kích thích sự tò mò của một thằng con trai nghịch ngợm. Cứ thế, hai mẹ con mình gom từng chữ...

Đến khi cô giáo “hón hờ” khoe với mẹ, con “dám” lấy sách của cô đọc thơ Trần Đăng Khoa cho mấy bạn “son ca” nghe, mẹ cười hãnh diện. Con về nhà “ngâm” lại bài thơ ấy: *Trăng tròn như nón mẹ, nhấp nhô trên đồng xa...*

Rồi con lớn hơn một tí, một tí thôi nhưng đã biết cầm báo của bố đọc. Tờ báo to ơi là to, còn con thì vẫn bé đến tội! Vậy là hằng tuần, cứ mỗi thứ sáu mẹ lại nhín tí tiền chợ mua cho con tờ báo *Nhi Đồng*.

Những tờ báo tí ti đầy màu sắc sặc sỡ, mở ra trong đầu con biết bao điều mới lạ, con biết ơn mẹ công cha, con biết cỏ cây hoa lá, con biết thế nào là truyện ngắn, là thơ ca... Và con đã không còn “nặng nhật chặt bị” những chữ cái nữa, con mẹ giờ đã biết “gom chữ thành thơ”. Những câu thơ đầu đời kiểu “nước chảy băng băng, nước qua ruộng đồng...” được cả gia đình mình tán dương nhiệt liệt.

Những sáng dậy sớm, mẹ lặng lẽ pha trà cho bố, rang cơm cho con... Hai bố con thành thói “bình thơ”, thằng nhóc con đã có những câu chữ non nớt để bố phụ họa... Và con nhớ lắm mùa lũ năm ấy, nước ngập những đường đi quanh nhà, nước chảy tràn trên đường phố, vậy mà mẹ vẫn ra chợ mua cho con tờ báo *Nhi Đồng* có đăng bài thơ đầu tiên của con. Cả xóm biết con mẹ là “thi sĩ”, nhưng mẹ ơi, ý thơ thì của con còn chữ là của mẹ. Những con chữ mẹ chảy bao sức người để gồng gánh cho con.

Rồi con cũng chẳng còn mè nheo như trước, đã biết ôm cái cặp to tướng tự đi học được rồi. Mẹ cho con đến lớp Anh văn buổi tối, cả một lớp đầy nhóc là nhóc. Chỉ có duy nhất một cô đã lớn, ngồi cùng thằng bé vẫn tí hon. Cô đó không ai khác hơn là mẹ của con!

Mẹ đã bỏ bao mặc cảm của một người lớn tuổi, mẹ bỏ ca đêm, “bỏ bỏ” bơ vơ ở nhà cốt chỉ mong con mình vững tâm học hành, học để biết thêm những con chữ mới lạ mà đầy bổ ích. Mẹ tự hào nói rằng con mẹ dường như có năng khiếu về ngoại ngữ, những thứ tiếng nước ngoài cứ thoát ra từ đôi môi trẻ thơ xinh xắn nghe hạnh phúc và sung sướng quá chừng! Cứ thế, con mẹ đi lên từ từ, còn mẹ thì vẫn vậy, đôi môi đã lớn tuổi uốn từng chữ khó nhọc.

Đến một ngày mẹ chẳng thể nào theo con đến các lớp ngoại ngữ được nữa, vậy là mẹ mua thật nhiều sách, những cuốn sách ngoại ngữ đắt tiền, trang bìa bao giờ cũng là “Cho Nhí của mẹ”. Rồi con mẹ có bằng A, bằng B, bằng C. Mẹ khóc, vâng, con nhớ mẹ đã khóc khi con được thủ khoa bằng C dù là thí sinh nhỏ tuổi nhất. Ôi, giọt nước mắt lăn trên má mẹ mà con cứ thấy lung linh những con chữ ngày nào mẹ công cho con.

18 năm khôn lớn - chữ nghĩa, sách đèn, những đêm khuya thức học thi, mẹ một góc, con một góc, cùng tra chữ... để bây giờ con mẹ vào đại học, một trường đại học danh tiếng, mẹ không còn tỏ vẻ tự hào nữa vì biết con đã lớn, lớn đủ để hiểu lòng mẹ rộng rãi xiết bao. Mẹ biết đường đời dài trước mắt nhưng con mẹ đã có thể vững vàng đi, đã có thể tự kiếm chữ cho mình.

Mẹ biết những con chữ chảy tràn trong đầu con mẹ bây giờ không đơn giản là con chữ ngày xưa. Nhưng mãi mãi mẹ vẫn tự hào vì con chữ ngày xưa mẹ cống vè, bởi trong con chữ đó không đơn thuần chỉ toàn là abc, chữ có cả tình người, cả cách làm người, cả nghị lực và đức hi sinh của một con người, phải không mẹ!

PHAN HÃN HỮU (quận 5, TP.HCM)